

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Έναν Μύθο Θα Σας Πω - περί Κριτικής (περί Ανθρώπων και περί Γαϊδουριών)

Τ. 59 21-04-2015

Πηγή: Νασρεντίν, εκδόσεις Παπαδόπουλος, 2005

Ένα πρωινό ο Νασρεντίν κάθεται στην κουρελού, στη σκιά ενός φοίνικα, και πίνει γάλα καμήλας με κανέλα.

Ο Μουσταφά, ο πατέρας του, τον φωνάζει:

-Νασρεντίν, φέρε το γάιδαρο από το στάβλο. Θα πάμε στην αγορά.

-Η επιθυμία σου διαταγή μου, πατέρα, απαντά το μικρό αγόρι, φορώντας τα πασούμια και το σκουφάκι του.

Φέρνει το γάιδαρο στον πατέρα του. Μαζί στερεώνουν στην πλάτη του γαϊδάρου ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο χουρμάδες.

Ο Μουσταφά ανεβαίνει στο γάιδαρο και ο Νασρεντίν τους ακολουθεί.

Ο δρόμος έχει ακόμα λάσπες από την τελευταία βροχή κι έτσι ο Νασρεντίν βγάζει τα πασούμια του για να μη λερωθούν

Κοντά στην είσοδο της πόλης ο Νασρεντίν και ο πατέρας του συναντούν ένα βεζιρη, καβάλα σ' ένα υπέροχο αραβικό άλογο. Παρατηρώντας το Μουσταφά, ο βεζιρης λέει στους ανθρώπους της ακολουθίας του:

-Κοιτάξτε αυτόν τον άντρα που έρχεται! Καμαρωτός, καβάλα στο γάιδαρο, αφήνει το ίδιο του το παιδί να σαλαβουτά στις λάσπες!

Ο Μουσταφά απαντά ήρεμα:

-Η εξοχότητά σας δε μιλά ευγενικά.

Αλλά ο Νασρεντίν ντρέπεται πολύ για την κοροϊδία και τα βλέπει όλα μαύρα.

-Γυρίζω στο σπίτι, λέει. Κουράστηκα.

-Κιόλας; ξαφνιάζεται ο Μουσταφά.

-Έτσι δε θα μας κοροϊδεύουν.

Ο πατέρας του γελάει και του λέει:

-Κάνε όπως αγαπάς.

Την επόμενη εβδομάδα ο Νασρεντίν κουρεύει τα πρόβατα γιατί ζεσταίνονται πολύ από τότε που μπήκε η άνοιξη. Τα ζώα είναι ανήσυχια γιατί φοβούνται την κουρευτική μηχανή. Το μικρό αγόρι προσέχει πάρα πολύ να μην πληγώσει το τρυφερό ροζ δέρμα τους. Τελειώνει και μαζεύει όλο το μαλλί σ' ένα μεγάλο σάκο. Ο πατέρας του έρχεται κοντά.

- Έκανες πολύ καλή δουλειά, γιε μου. Άντε να φέρεις το γάιδαρο τώρα. Θα πάμε να πουλήσουμε το μαλλί.

-Η επιθυμία σου, διαταγή μου.

Ο Νασρεντίν φέρνει το ζώο κουτσαίνοντας.

-Στραμπούλιξα τον αστράγαλό μου, εξηγεί.

-Τώρα; Διασχίζοντας την αυλή;

-Ναι, απαντά ο Νασρεντίν με τα μάτια χαμηλωμένα.

Ο Μουσταφά χαμογελάει πονηρά.

-Αν δεν μπορείς να περπατήσεις, καλύτερα ν' ανέβεις εσύ στο γάιδαρο.

Ο Νασρεντίν πιάνει την άκρη του ρούχου του με τα δόντια του και βολεύεται πάνω στο γάιδαρο. Είναι ευχαριστημένος με το ψέμα του. Δε θα κοροϊδεύουν πια τον πατέρα του, που περπατά ήρεμα με το ωραίο του τουρμπάνι.

Ο δρόμος δίπλα στο ποτάμι είναι γεμάτος χαλίκια. Ο ήχος από τις σπλές του γαϊδάρου κάνει τις γυναίκες που πλένουν τα ρούχα στο ποτάμι να γυρίσουν το κεφάλι τους. Μερικές σκάνε στα γέλια και τραντάζονται τόσο πολύ, που πέφτουν κάτω. Η πιο ηλικιωμένη μουρμουρίζει:

-Κοίτα πώς καταντήσαμε! Τα παιδιά καμαρώνουν καβάλα, και οι γέροι πάνε με τα πόδια. Γονείς χωρίς εξουσία!

-Έχεις δίκιο, λέει μια άλλη. Δεν υπάρχει σεβασμός για τους μεγαλύτερους.

-Λες και δεν μπορούσαν να χωρέσουν και οι δύο πάνω στο ζώο, προσθέτει μια τρίτη.

Ο Μουσταφά παραμένει ήρεμος και σχολιάζει αυστηρά:

-Γυναίκες κουτσομπόλες, δε μιλάτε ευγενικά.

Αλλά ο Νασρεντίν γίνεται κόκκινος από ντροπή και λίγο πιο κάτω κατεβαίνει από το γάιδαρο.

-Θα γυρίσω στο σπίτι. Ξέχασα να κλείσω την πόρτα του μαντριού! λέει.

Ο πατέρας του χαμογελάει πονηρά.

-Δε σε πονάει πια το πόδι σου;

- Όχι, όχι, πέρασε.

-Ε, τότε, κάνε όπως αγαπάς.

Λίγες μέρες αργότερα, ο Νασρεντίν κυνηγάει μια κότα στην αυλή.

Για να του ξεφύγει η καημένη τρέχει με τα μικρά της ποδαράκια και χτυπάει δυνατά τα φτερά της κακαρίζοντας. Ο Νασρεντίν την αρπάζει από τα πόδια και την κλείνει σ' ένα ξύλινο κλουβί.

-Καλή μου, χρυσή μου, θα πας μια μεγάλη βόλτα μέχρι την αγορά. Θα σου φέρω και παρέα για να μη βαρεθείς.

Και με μικρά βήματα πλησιάζει ακόμα μια καλοθρεμμένη κότα.

Ο Νασρεντίν γέμισε το κλουβί με πέντε κότες κι έναν κόκορα.

Λέει στον πατέρα του που τον περιμένει:

-Σήμερα κάνει πολλή ζέστη. Θα είναι πολύ κουραστικό το περπάτημα. Καλύτερα να καβαλήσουμε και οι δύο το γάιδαρο.

Ο Μουσταφά χαμογελάει πονηρά.

-Θα κάνουμε όπως λες.

Για μία ακόμη φορά ο γάιδαρος προχωρά στα δρομάκια. Κουβαλάει τον πατέρα, το γιο και το κλουβί με τις κότες και τον κόκορα.

Στο καφενείο της πλατείας κάθονται μερικοί γέροντες και πίνουν παγωμένη λεμονάδα. Τα κακαρίσματα τραβούν την προσοχή τους. Μισογελάνε στην αρχή, μετά γελούν περισσότερο και στο τέλος σκάνε όλοι στα γέλια, όταν περνάει από μπροστά τους ο γάιδαρος με τον πατέρα, το γιο, τις κότες και τον κόκορα.

-Κοίτα αυτός ο άντρας πώς βασανίζει το ζώο του! Τον καημένο το γάιδαρο!

Η κοιλιά του σέρνεται σχεδόν στο χώμα από το βάρος.

-Το παιδί έχει κάτσει πολύ μπροστά. Θα του σπάσει το λαιμό! σχολιάζει ένας άλλος.

-Θα το πεθάνουν το ζωντανό έτσι όπως το φορτώνουν! Ποπό, μερικοί άνθρωποι είναι πολύ σκληροί με τα ζώα τους!

Ο Μουσταφά παραμένει ήρεμος.

-Πάψτε, φλύαροι γέροι, δε μιλάτε ευγενικά, λέει.

Και συνεχίζουν το δρόμο τους.

Όταν χάνουν πια τους γέροντες από τα μάτια τους, ο Νασρεντίν δε βολεύεται, όλο κουνιέται πάνω στο γάιδαρο.

-Τι συμβαίνει; τον ρωτά ο πατέρας του.

-Μ' έπιασε φαγούρα εδώ πίσω. Καλύτερα να κατέβω και να γυρίσω στο σπίτι.

-Παράξενο. Τι να σε τρώει πάνω στο γάιδαρο; αναρωτιέται ο πατέρας του χαμογελώντας. Αλλά κάνει όπως αγαπάς.

Την επόμενη εβδομάδα ο Νασρεντίν πιστεύει ότι βρήκε την καλύτερη λύση.

-Ο γάιδαρος είναι κουρασμένος, λέει δυνατά, σέρονοντας ένα μεγάλο σακί γεμάτο καρπούζια. Από το πρωί ήταν ανόρεχτος και δε θέλησε να φάει το άχυρο που του έδωσα.

-Και πώς θα πάμε να πουλήσουμε τα φρούτα μας στην αγορά;

τον ρωτάει ο πατέρας του δήθεν αθώα.

Ο γιος του προτείνει αμήχανος:

-Μπορούμε να προχωράμε πίσω του, κι έτσι θα κουβαλάει μόνο τα καρπούζια. Δε θα έχει πολύ βάρος.

-Καλή ιδέα, λέει ο Μουσταφά με το πονηρό του χαμόγελο.

Ο γάιδαρος προχωράει ζωηρά μιας και δεν έχει πολύ βάρος, αλλά ο Μουσταφά και ο Νασρεντίν λαχανιάζουν για να τον προφτάσουν.

Στο δρόμο ένα μικρό αγόρι τούς πλησιάζει και τους κοιτάζει καλά καλά με κοροϊδευτικό ύφος. Λίγο πιο κάτω ένα δεύτερο αγόρι έρχεται κοντά τους, και μετά ένα ακόμα κι ένα ακόμα. Έτσι γίνονται μια ομάδα που χαχανίζουν, κοιτάζοντας το γάιδαρο και τον ιδιοκτήτη του.

-Γιατί γελάνε έτσι; ρωτά ο Νασρεντίν.

-Ε, παιδιά είναι, απαντά ο Μουσταφά με την ήρεμη φωνή του. Προχωράμε.

Αλλά ένα μικρό κορίτσι με τσιριχτή φωνή ρωτά τ' αγόρια που κοροϊδεύουν:

-Γιατί αυτοί οι δύο προτιμούν να κουράζονται παρά να κουράζουν το γάιδαρο τους;

-Γιατί είναι ανόητοι, απαντούν τα αγόρια.

Ο Νασρεντίν νιώθει πολύ άσχημα. Γίνεται κατακόκκινος σαν ντομάτα και φεύγει τρέχοντας.

Ο Νασρεντίν σκέφτεται για μέρες. Όταν φτάνει η μέρα να πάνε στην αγορά, πηγαίνει το γάιδαρο στον πατέρα του και του λέει:

-Πατέρα, βρήκα τη λύση για να μη μας κοροϊδεύει κανείς. Θα κουβαλήσουμε το γάιδαρο.

Ο Μουσταφά χαμογελάει.

-Γιε μου, στέρεψες από καλές ιδέες. Η πρότασή σου δεν είναι λογική. Μέχρι τώρα σε άφησα να κάνεις όπως αγαπάς, αλλά σήμερα πρέπει να καταλάβεις το λάθος σου.

-Δεν κάνω λάθος. Άκουσα τι είπαν όλοι.

-Αυτό ακριβώς είναι το λάθος σου. Οι άνθρωποι ζηλεύουν, βρίσκουν πάντα κάτι να κοροϊδέψουν και να κατηγορήσουν. Σ' αυτή την περίπτωση, τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε;

-Να μην τουα ακούμε, διαπιστώνει τρέμοντας ο Νασρεντίν, έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

-Ακριβώς. Εσύ θ' αποφασίσεις αν θ' ακούς τα σωστά λόγια ή τις ανόητες φλυαρίες.

Ο Νασρεντίν κοιτάζει τον πατέρα του στα μάτια και λέει με χαρά: -Κατάλαβα. Δεν πρέπει να δίνουμε σημασία στις κρίσεις των άλλων, ούτε να φοβόμαστε μήπως μας κοροϊδέψουν.

-Χαίρομαι πολύ που το αγόρι μου, ο θησαυρός μου, σκέφτεται τόσο σωστά.